



Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fében Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Még ez esztendőben...

Milyen kifejezhetetlenül nagy Isten hosszútűrése, amellyel irántunk, hálátlan engedellen gyermekei iránt viselletik. Isten hosszútűrő és vár Mégis hosszútűrésének határa van. Ez a határ az utolsó ítélet.

Terméketlenül, száraz levelekkel áll a fügefa az út mentén. Nem termett gyümölcs rajta. „Vágd ki” — hangzik el felette az ítélet.

Jézus Krisztus, életünk áldott kertésze ma is felemeli kérését érettünk. Felemeli érettem és teéretted. De jól vigyázz! A Mester nem azt kéri az Atyától: „Hagyj békét néki örökre”, hanem így szól: „Hagyj békét néki még **ez esztendőben!**” Kegyelemért könyörög, de ha a kegyelmi időt nem használod fel, ha nem kél ki Isten Igéjének magva a szívedben, ha életed fája gyümölcstelen, el nem marad az ítélet. Az Úr késik, de eljő bizonyosan.

Az égi kertész munkában van. Nem tapasztaltad-e drága munkáját? Nem volt-e részed gondoskodó szeretetében? Élet kenyérével nem táplált-e? Nem takart-e be baj s veszedelem idején? Volt-e hiányod valamiben? A Mestered nem mulasztott és te?

Óh Urunk! Ne hangozzék még ítéleted szava fölöttünk! Add a Te erődet, hogy Igéd és Szentlelked által szeretet, öröm, békesség, béketűrés, hűség, szelídség gyümölcseit teremhessük!



Gondolsz-e a halálodra?

Az ember erre gondol a legkevesebbet. Valljuk be őszintén. Tudjuk, hogy mi is meghalunk, de sajnos az életünk azt mutatja, mintha örökké élnénk ebben a földi életben. Úgy rendezzük be életünket és dolgainkat úgy végezzük, mintha örökké élünk. Pedig Isten Igéje azt mondja: »... mert por vagy s ismét porrá leszel.« I. Mózes 3:19b.

Gondolsz-e a halálodra, kedves testvérem? Es hogyan várod? Félve, rettegve vagy pedig örömmel?

»En vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is él,« (Ján. 11:25) ezt mondja az Úr Jézus.

Minden ember fél a haláltól öntudatlanul és tudatosan. Ezt biztosan tudom. Az emberek sokszor igen könnyen kimondják ezt a szót: »Bárcsak meghalnék. Miért is élek? stb.« Hallottam már többször ezeket a szavakat és volt idő, mikor én is ezt gondoltam. De amióta Ő az enyém, aki a halál felett is Úr, azóta nem így gondolok a halálra. Ott álltam sok haldokló ágya mellett, de még egyszer sem láttam, hogy könnyű a halál és hogy olyan könnyen mentek el, mint ahogyan talán kimondták ezt a szót, hogy »bárcsak meghalnék.«

Pál apostol azt mondja: »Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.« Fil. 1: 21. Pál apostol nyereségnek mondja a halált. De azért tudja annak mondani, mert néki az élet Krisztus volt. Mi néked az élet? Szórakozás, mulatság vagy munka, stb.? Pál apostolnak Krisztus az élet, és ezért nyereségnek tekinti a halált, nem fél tőle. Mert a Krisztussal való élete a halál után lesz teljessé.

Testvérem, gondolj halálodra és ne repülj el előlöt a komoly kérdés fölött. Keresd, kutasd, míg meg nem talárod Azt, akiben vigasztalást találsz és a halál félelmétől megnyugvást.

Es te is boldogan mondd Pál apostol szavaival: »Nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.«

B. J. d. t

Késő.

Egy kis tudóbajos leánykát látogattam évekkkel ezelőtt. Szívesen vette az Igét, elkészült a nagy útra. Kevés ideje volt már ezen a földön... Egy este vajat kívánt. Örültem, hogy szolgálhatok néki egy kis csekélységgel, de mivel késő volt már, reggel szándékoztam elvinni a vajat. Másnap korán reggel útnak indultam, de a kis betegnek nem tudtam már átadni a vajat, az Úr még előző éjjel elszólitotta. Nagyon fáj a szívem, hogy nem teljesíttem idejében utolsó kérését. —

Két testvér lakott együtt, az egyik csendes, szelíd, a másik heves, indulatos. Szerették egymást, de az indulatos testvér mégis sokszor megkeserítette a másik szívét. Egy alkalommal összejöttek valami csekélységen, hiába kérlelte a szelíd a haragos testvérét, amaz elfordult tőle. A maga igazát keresve nem vette észre, mennyire szenved mellette a testvére, s mennyire mindent megtesz, hogy a békesség újra helyreálljon közöttük. Egyik napon súlyos beteg lett a szelíd testvér, csendesen, békésen feküdt ágyában, úgy várta, hogy odajön hozzá a testvére, de az nem jött... Elkésett...

Haldokló ágya mellett állottam. Egy héttel azelőtt még telve volt örömmel, vídamsággal, az élet utáni vágygal. Nem sejtette, hogy az Úr hamar elszólitja, hamar kell távoznia erről a földről. Az Úr kegyelme csodálatosan elkészítette a szívét a betegség alatt. Megláthatta életének hiányait, de elfogadhatta, magáévá tehetette az Úr Jézus váltságáhalálát is. Beszélni már nem volt ereje, láttuk, hogy élete kialvóban van. Az én drága Uramat kértem, tegye könnyűvé számára az utolsó perceket... Egyszerre nyugtalanságot vettem észre rajta, mintha keresne valamit. A pénztárcáját kereste. 60 pengő volt benne, melyet özvegy édesanyjának akart elküldeni, aki nehéz körülmények között élt... Elfeledkezett róla. Földi életének utolsó perceiben jutott eszébe, hogy elmulasztotta kötelességét. Mikor letehetette terhét, nyugodtan, békésen ment át az örökkévalóságba.

Testvérem, vajjon nincs-e a te életedben is valami elintézetlen dolog? Vizsgáld meg komolyan a szívedet, nehogy késő legyen hiányodnak, mulasztásodnak meglátása, mikor már nem lehet rajta segíteni!

K. E. d. t.

Imádkozott.

Chalmers misszionárius, aki a Dél-tengeri szigeteken végzett igen áldott munkát s végül vértanúhalált halt, egyszerű skót szülők gyermeke volt. Edesapjáról így emlékezett meg: »Reggel korán, amikor az asztal körül összegyűltünk, felnyitotta édesapám a Bibliát s ezt olyan szent félelemmel tette, hogy mi mindnyáján a hatása alá kerültünk. Miközben olvasott és imádkozott, éreztük mindnyáján, hogy Isten jelen van. Ő maga állandóan Isten közelségének tudatában élt. Szívében a Szentlélek lakott és uralkodott. Gyakran hallottuk nehéz lépteit, amint a padlásszobába ment, s akkor tudtuk: apánk imádkozni megy. Ez a szent félelem uralta életünket. Ez segített engem is arra, hogy misszionáriussá legyek.«

Talán.

Talán szomorú szemű, halk leánya
járt itt nagyon szerényen egyik este.
Az útját és az életét kereste.

Amint ült szemközt könnyű kerti széken.
sőhajtva nyílt ki lelke néma zára.

S megértve lestem mindenegy szavára.

Szemében bánatos bizonytalanság,
és útjában könnyes kelyhét kínálva
száz színben nyílik a »talán« virága.

»Talán«-örömök tarka szirma mellett
»talán«-fájdalom halvány szirma sápad.
»Talán, hogy idetartsak, meg ne álljak...«

»Talán ez az én útam. Rajta járva
talán még én is dalolva mehetnék...
békét találnék, boldog is lehetnék...«

»Talán... talán...« A bársonyos tekintet
biztatást esdekelne most szememből....
Es a szívemben szent-komolyan zendül,
hogy vannak boldogok. Mennek szilárdan
bizonyos léptekkel, bizonyos célig,
és amit élnek, azt egészen élik...

De nem jut célhoz a talán leánya...
hacsak az Isten bizonyos Igéje
bizonyos utat nem jelöl eléje,

s arra rá nem lép bizonyos, szent hittel,
hogy soha indulását meg ne bánja.
De akkor nem lesz már talán leánya.

Akkor boldog lesz. Úgy boldogok mennek,
olyan mindig egészen, sohse félig,
bizonyos léptekkel bizonyos célig!

T. E. d. t.

Aki Istent szereti, az szeretetével másokat Istenhez vonz, és nem önmagához.

★

Szívünk azért van teremtve, hogy szeressen. Amint a madár repülésre van teremtve, úgy a mi szívünk arra, hogy szeressen.

„Megcsaljuk Istent!”

Fiatal leányokkal együtt hajolunk a Biblia fölé. A mulandóságról és az örök életről olvasunk. »Elhervad a fű, elhull a virág.« »Hadd tudjam, milyen mulandó vagyok.«

Vendégünk is van: finn leány, magyar asszony. Csendesen figyel. Bibliaóra után sokáig elbeszélgetünk.

A téli háború idején még otthon volt. Közel laktak a tűzvonalhoz, de őt egy eldugott kis helyre küldték a szülei. Aztán közeledett a karácsony és őt elfogta a honvágy. Vonatra ült. Akkoriban nagyon bombázták a vonatokat. Hírét vették, hogy az előttük elment vonatot is támadás érte. Úgy ültek a vonatban, hogy most... akármelyik percben... robbanhatnak a bombák... és vége az életnek. Imádkozni kezdett. Megfogadta, hogy egészen másképp fog élni, ha hazasegíti az Ur. S imameghallgattatásként fehéren kezdett huldogálni a hó. Mintha angyalok védőszárnyai lebegtek volna körülöttük. De a fogadalom... arra most gondol először azóta. »Hogyan megcsaljuk Istent!« — fakadt fel őszintén a beismerés, halálveszedelemben tett szent ígéretek szomorú mérlege: »Megcsaljuk Istent!«

Pedig nem őt, ilyenkor is magunkat csaljuk meg, ha megyünk tovább a régi úton, haláltól rettegő szívvel, örök élet boldog reménye nélkül. Magunkat, mindig magunkat, ha elhulló virágot keresünk, s nem őt, Aki örökre megmarad!

Szeresd te is a csendet, ha meg akarsz tanulni győzni! Miért elengedhetetlen segítségeszköz a csend azok számára, akik győzni akarnak? Mert a csenében Istennel találkozunk. Mert kicsoda Isten? Isten Lélek és, aki Őt imádja, szükség, hogy lélekben és igazságban imádja. Isten nem kézzel csinált templomban lakik, Ő láthatatlan Isten. Aki Vele találkozni akar, annak a láthatatlanságban kell Vele találkoznia. A láthatatlannak a látható az elsenége. Mi, a láthatósághoz szokott emberek, nagyon is gyakran akadályt találunk a láthatóban ahhoz, hogy az Urhoz jussunk. Imádkozni akarunk és egy kis madár csicsereg az ágon és gondolataink eltávolítja Isten jelenlétéből. El akarunk mélyedni Isten Igéjében: egy nyulacska keresztülzalad az úton és magával viszi ájtatosságunkat. Ezért a külső és belső csend nagy segítség azoknak, akik Istent keresik, mert ebben el van távolítva az útból mindaz, ami a figyelmet elterelne és szétszórná. A magas hegycsúcsokon, a csillagos ég alatt, a messze tengeren Isten jelenlétét közvetlenebbül érezzük, mint az emberek sokaságában és a mindennapi zajban.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Nov. 16. Máté 22:15—22. Fil. 3:17—21. Máté 10:24—33. I. Tim. 4:4—11. Zsolt. 139:1—12. Isten jelenlétének a tudata öröm és boldogság annak az embernek, akit nem választ el tőle semmi bűn, rendezetlen dolog. Ez az öröm és boldogság akkor éri el a tetőfokát, ha majd az örökkévalóságban színről-színre látjuk Őt. Az egyetlen igaz boldogság földön és égen az Istennel való közösség.

Nov. 17. Zsolt. 44:10—27. Zsolt. 139:13—24. A zsoltáriró vágyik arra, hogy az Úr megpróbálja, megvizsgálja, hogy kikerüljön a szívéből mindaz, ami ott rejtve van. Nehéz emberek, súlyos körülmények által végzi az Úr ezt a munkát bennem is, benned is. Örülünk-e neki?

Nov. 18. Zsid. 9:1—14. Zsolt. 32. Lélekre, testre súlyos teherként nehezedik a bennem vallott bűn. Elveszi az erős férfi élet-erejét is. Bűnbánat, bűnbocsánat meghozza a szabadulás örömét. Azok közé tartozol-e, akik bűneik terhét roskadozva hordják, vagy pedig már bocsánatot találtál Jézus vérében?

Nov. 19. Lukács 13:1—9. Róma 2:1—11. Máté 11:16—24. Zsid. 12:12—17. Zsolt. 51:1—19. Dávid király megtalálta a bűnbánat helyét. Alázatos, hívő imádsággal járult Isten elé s kereste az Úr bűnbocsátó kegyelmét. Az ellenség kétségbeesésbe akarja rántani a vétkesőt, vigyázz, hogy hatalmába ne kerítsen!

Nov. 20. Zsid. 9:15—28. Zsolt. 93. Isten teremtett világa csodálatos és felséges, de magának a Teremtőnek dicsősége fellette áll mindeneknek. Te, aki a természet szépségeit szemléled, csodálad, emeld fel szemeidet és lásd meg, ki teremtette azokat.

Nov. 21. Zsid. 10:1—18. Zsolt. 95. A zsoltáriró nem tudja magába fojtani örömét, háláját, kiárad belőle és másokat is az Úr dicséretére hívogat. Mi árad ki a mi szívünkben? Istent dicsérő ének-e, vagy keserűség és lázongás? »A szívnek teljességéből szól a száj.«

Nov. 22. Zsolt. 39:5—14. Zsolt. 97. Isten, aki a legfőbb Úr minden népek felett, vajjon mennyire ér a mi életünkben? Boldog, aki egész életének a vezetését Reá bízta, akik kicsiny és nagy dolgokban szemével tanácsolhat.

Nov. 23. Máté 9:18—26. Kol. 1:9—14. János 10:23—30. I. Thess. 5:14—24. Zsolt. 90. Isten örökkévalóságáról és az ember mulandóságáról beszél ez a zsoltár. Mire használjuk fel a mulandóság napjait? Arra-e, hogy elkészüljünk az örökkévalóság számára, vagy pedig élünk a föld örömei és gondjai között úgy, mintha nem is a menny számára teremtettünk volna?

Nov. 24. Zsolt. 45. Préd. 1:1—14. A prédikátor ótestamentomi ember volt, azért látott mindent hiábavalóságnak, üresnek, céltalannak. Krisztus megváltott gyermeke mindent Őrajta keresztül néz, mindenben Őt látja, Neki szolgál s így a különben önmagukban hiábavaló dolgok által is Istenhez jut közelebb.

Nov. 25. Zsid. 10:19—39. Préd. 2:1—15. A tudományokkal való foglalkozás meggyötörte a prédikátor lelkét s nem elégítette ki annak sóvárgását. Próbálkozott a vidám élettel, bele merült a földi jók élvezésébe teljesen, de üres maradt a lelke. A szomjazó ember lelkét csak az örökélet forrása, Jézus elégítheti meg. »Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjuhozik.« János 4:14.

Nov. 26. Zsid. 11:1—12. Préd. 2:20—26. A prédikátornak most az okoz gondot, hogy meg kell válnia minden munkájától, földi javaitól, ha utolsó út az őra. Nem elégítette ki, mégis ragaszkodott hozzá. Gondolj arra: »Itt jövevény vagyok, hazám a menny.« és ne tapadjon szíved semmihez, ami földi. Odaát mérhetetlenül nagyobb örökség vár.

Nov. 27. Zsid. 11:13—22. Préd. 3:1—14. Isten mindennek elrendelte a maga idejét. Ha csendes, engedelmes szívvel figyelünk rá, akkor megvan a harmónia az életünkben. Zavarok, kötelesség összeütközések csak akkor állnak elő, ha a magunk emberi okoskodásával jobban akarunk valamit csinálni, mint maga az Úr. Isten világában rend és pontosság van, gyakoroljuk magunkat mi is ebben.

Nov. 28. Zsid. 11:23—31. Préd. 9:10—18. Élvező hálás szívvel Isten adományait. Köszönd meg otthonodat, szeretteidet, mindent, amit nyujt néked napról-napra. Annyi köszönni valód van, hogy soha sem fogysz ki belőle s így nem jut idő az elégedetlenségére.

Nov. 29. Jer. 31:31—34. Préd. 12:1—14. Az ifjúságot igen sok kísértés veszi körül, a saját vágyai is vonják, kívülről is les rá az ellenség. Aki tisztán éli le ifjúsága idejét, annak nem kell szégyenkezve tekinteni vissza később sem a multra. »Miképpen őrizheti meg az ifjú az ő útát, ha nem a Te beszédednek megtartása által.« Zsolt. 119:9.

Nov. 30. Máté 21:1—9. Róma 13:11—14. Lukács 1:68—79. Zsid. 10:19—25. Zsolt. 24. Újra adventet ünnepel az egész keresztény világ. Készíted-e szívedet a Megtartó befogadására? »Imé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szótmat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok és ő én velem.« Jel. 3:20.

S. M. d. ft.

